

Ο Νασρεντίν Χότζα ή γνωστότερος ελληνικά ως Ναστραντίν Χότζας (το όνομα σημαίνει «Η δόξα της Πίστης» στα Αραβικά) ήταν ένας δημοφιλής κεντρικός ήρωας μύθων, παροιμιών, ανεκδότων που κυκλοφορούσαν ευρύτατα σε όλες τις κοινωνικές τάξεις της Μέσης Ανατολής, συμπεριλαμβανόμενης και της Τουρκίας. Ο Ναστραντίν Χότζας παρουσιάζεται ως τύπος σούφι, φιλόσοφου ανατολίτη, οπλισμένος με φιλοσοφική εγκαρτέρηση στις αντιξοότητες της ζωής, πάντοτε ετοιμόλογος με ελευθερία εκφράσεων, πολλές φορές και με αισχρολογίες.

Υποστηρίζεται ότι γεννήθηκε τον 13ο αιώνα κάπου στο Μεγάλο Κορασάν[1] και ότι διατηρούσε φιλία με τον Ταμερλάνο. Κατ' άλλους γεννήθηκε στο Σιβρή Χισάρ στη Μικρά Ασία περί τον 15ο με 16ο αιώνα. Το επάγγελμά του ήταν καδής (ιεροδίκης) και Μουλάς(ιεροδιδάσκαλος). Πέθανε και τάφηκε στο Ακ Σεχέρ κοντά στο Ικόνιο όπου υποστηρίζεται ότι υπήρχε ο τάφος του ένα μικρό «τουρμπέ», (=μαυσωλείο).

Η εκδοχή πάντως ότι όλοι οι σχετικοί μύθοι του Ναστραντίν πλάστηκαν από τον ίδιο είναι εσφαλμένη. Γιατί απλούστατα πολλά αναφέρονται σε πολύ διαφορετικές περιόδους. Ακόμη πολλά ανέκδοτα μπορεί ν' αναφέρονται στ' όνομά του αλλά είναι βέβαιο ότι άλλοι είναι οι δημιουργοί τους που παρέμειναν αφανείς αφηγητές. Πάντως σημειώνεται ότι από τις πλείστες εκδόσεις των ιστοριών του Ναστραντίν σε ξένες γλώσσες η μετάφραση στην ελληνική ήταν το περισσότερο διαδεδομένο στην Ελλαδική χώρα από την εποχή της οθωμανικής περιόδου και που συνέχισε στην ελεύθερη Ελλάδα τουρκικό βιβλίο.

Πολλά έθνη της Μέσης Ανατολής θεωρούν τον Νασρεντίν δικό τους, όπως οι Αφγανοί, Άραβες[3], Πέρσες[4], Τούρκοι[5][6] και Ουζμπέκοι[7]). Το όνομά του γράφεται διαφορετικά σε κάθε γλώσσα και πριν ή μετά από αυτό αναφέρονται οι τίτλοι Χότζας, Μουλάς ή Εφέντι. Ο Νασρεντίν ήταν λαϊκός φιλόσοφος και έχει μείνει στη μνήμη και την παράδοση της Ανατολής για τις αστείες ιστορίες και τα ανέκδοτά του.

Οι ιστορίες του μπορεί να είναι παράδοξες, απλοϊκές αλλά έχουν βαθύτερα νοήματα τα

Ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Δευτέρα, 13 Σεπτέμβριος 2010 20:30

οποία γίνονται κατανοητά μέσα από τη διήγηση. Οι ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα είναι δημοφιλείς σε όλο τον κόσμο και η UNESCO είχε θεσπίσει το 1996-1997 Διεθνές Έτος Νασρεντίν Χότζα.

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Η ιστορία της κούκλας από αλάτι.

Μια μέρα, ρώτησε τον Νασρεντίν ένας μαθητής του:

- Πες μου δάσκαλε: Πώς θα μπορούσες να περιγράψεις τη δουλειά ενός αναζητητή της Αλήθειας;

Ο Νασρεντίν κοίταξε για λίγο σιωπηλός τον μαθητή του κι ύστερα χαμογέλασε πονηρά και του είπε:...

- Σαν την ιστορία της κούκλας από αλάτι.

- Δηλαδή; ρώτησε ο μαθητής απογοητευμένος, νομίζοντας ότι ο δάσκαλός του τον κοροϊδεύει.

- Άκου την ιστορία, λοιπόν, είπε ο Νασρεντίν, όχι όμως με τ' αυτιά σου, αλλά με την καρδιά σου. Και να η ιστορία που είπε ο Μουλά Νασρεντίν στον μαθητή του:

«Μια κούκλα φτιαγμένη από αλάτι, ψάχνοντας να βρει την αλήθεια για το τι τέλος πάντων ήταν, ταξίδεψε χιλιάδες μίλια στεριάς, μέχρι που έφτασε και σταμάτησε στην άκρη της

θάλασσας. Έμεινε ακίνητη κοιτάζοντας μαγεμένη εκείνη την υγρή κινούμενη μάζα που δεν έμοιαζε με τίποτα από όλα όσα είχε δει ως τότε και δεν ήξερε το όνομά της.

- Τι είσαι εσύ; ρώτησε η κούκλα από αλάτι τη θάλασσα.

- Έλα μέσα και δες μόνη σου, απάντησε η θάλασσα με ένα χαμόγελο καλοσύνης κι αγάπης. Έτσι, η κούκλα από αλάτι προχώρησε, τσαλαβουτώντας στα νερά, προς τα μέσα. Όσο πιο βαθιά προχωρούσε, τόσο περισσότερο διαλυόταν μέχρι που έμεινε ένα μικρό κομματάκι από αυτή. Πριν διαλυθεί και το τελευταίο αυτό κομμάτι της και γίνει ένα με τη θάλασσα, η κούκλα από αλάτι πρόλαβε και φώναξε με θαυμασμό, μεθυσμένη από μια αλλόκοτη και πρωτόγνωρη χαρά

- Τώρα ξέρω τι είμαι! ».

Το κρασί

Μια φορά, ο Χότζας είχε καλέσει ένα γείτονά του για φαγητό και του πρόσφερε από ένα παλιό κρασί που είχε στο κελάρι του.

«Πολύ ωραίο κρασί, Χότζα μου» λέει ο γείτονας.

«Ναι, είναι πολύ παλιό» λέει ο Χότζας.

«Πόσο παλιό;» ξαναρωτάει ο γείτονας.

«Σαράντα χρόνων», λέει ο Χότζας.

«Μπράβο!» κάνει με θαυμασμό ο γείτονας και συνεχίζει. «Θα μου δώσεις λίγο σ' ένα μπουκαλάκι όταν φύγω;»

«Όχι. Δεν δίνω ποτέ», απαντάει ο Χότζας.

«Γιατί Χότζα μου;» επιμένει ο γείτονας κι εκείνος του απαντάει:

«Αν ήταν να δίνω κάθε τόσο, λίγο από το κρασί μου, δεν θα είχε γίνει ποτέ σαράντα χρόνων».

Η Αλήθεια

Μία ομάδα αναζητητών της Αλήθειας, ήρθε να συναντήσει το Χότζα για να ακούσει τη διδασκαλία του.

«Αν θέλετε να μάθετε για την Αλήθεια», τους λέει εκείνος, «θα πρέπει να το πληρώσετε ακριβά».

«Και γιατί θα πρέπει να πληρώσουμε ακριβά για να μάθουμε κάτι σαν την Αλήθεια», ρώτησε ένας από την ομάδα.

«Δεν έχετε προσέξει», είπε ο Χότζας «ότι η σπανιότητα ενός πράγματος είναι που καθορίζει την τιμή του;».

Το λάθος του Χάρου

Ο Χότζας είχε πέσει στο κρεβάτι βαριά άρρωστος. Όλοι νόμιζαν πως θα πεθάνει. Η γυναίκα του ντύθηκε στα μαύρα κι άρχισε τα κλάματα και τα μοιρολόγια. Οι μαθητές του που είχαν μαζευτεί γύρω από το κρεβάτι του, τον κοίταζαν με βαθιά θλίψη. Μόνο ο Χότζας, έμενε ατάραχος και κάθε τόσο γέλαγε...

«Δάσκαλε», τον ρωτάει ένας από τους μαθητές του, «πώς γίνεται να αντιμετωπίζεις το θάνατο με τέτοια ψυχραιμία, και μάλιστα κάθε τόσο να γελάς, ενώ εμείς που δεν πρόκειται να πεθάνουμε, αγωνιούμε μήπως μας αφήσεις;»

«Πολύ απλό», απάντησε ο Χότζας. «Καθώς σας κοιτάζω ξαπλωμένος, λέω στον εαυτό μου:

» Όλοι σας έχετε τόσο βαριά θλιμμένη όψη, που είμαι σχεδόν σίγουρος ότι όταν έρθει ο Άγγελος του Θανάτου, θα νομίσει ότι κάποιος από εσάς είναι που τον περιμένει και θα τον πάρει κατά λάθος, και θα μ' αφήσει εμένα να ζήσω κι άλλο. Γι' αυτό κάθε με πιάνουν τα γέλια...»

Μόνο τότε εκτιμούν...

Έλεγε μια φορά ο Χότζας σε ένα μαθητή του: «Ποτέ μη δίνεις κάτι που σου ζήτησαν, αν δεν περάσει τουλάχιστον μια μέρα».

«Και γιατί να μην το δίνεις Νασρεντίν», τον ρώτησε κάποιος.

Και ο Χότζας συνέχισε: «Γιατί η ζωή μάς έχει δείξει ότι εκτιμούν κάτι που τους δίνεις, μόνο όταν έχουν αναγκαστικά το χρόνο να αμφιβάλλουν αν θα τους το δώσεις τελικά ή όχι».

Ο σοφός ομιλητής.

Στη μεγάλη αίθουσα του Δημαρχείου της πόλης όπου ζούσε ο Χότζας, ήρθε να δώσει ομιλία ένας διάσημος σοφός. Όλη η πόλη είχε μαζευτεί εκεί για να ακούσει το λόγο του σοφού και βέβαια κι ο Χότζας, που κάθισε στην πρώτη σειρά. Η ομιλία άρχισε και πολύ γρήγορα ο Νασρεντίν βαρέθηκε με τις κοινοτυπίες που άκουγε. Κάποια στιγμή, ο σοφός ομιλητής είπε: «Τι παράξενοι κι αχάριστοι που είναι οι άνθρωποι! Ποτέ τους δεν είναι ευχαριστημένοι με τίποτα! Το χειμώνα παραπονιούνται ότι παρακάνει κρύο, ενώ το καλοκαίρι παραπονιούνται ότι παρακάνει ζέστη».

Οι ακροατές της ομιλίας κούνησαν βαθυστόχαστα το κεφάλι τους, γιατί πίστευαν ότι κάνουντάς το αυτό, συμμετείχαν στην ουσία της σοφίας του ομιλητή.

Ο Νασρεντίν χωρίς να βγει εντελώς από την αφηρημάδα του, σήκωσε τα μάτια του προς τον σοφό ομιλητή και του είπε: «Δεν έχεις προσέξει ότι για την Άνοιξη, δεν παραπονιέται κανένας»;

Η ευτυχία σου!

Ένας ξένος φάνηκε στην πόλη, έδειξε ένα πουγκί και είπε ότι είναι γεμάτο διαμάντια και θα τα δώσει σε όποιον του δώσει την ευτυχία. Τον στέλνουν στον Χότζα.

Βρίσκει το Νασραντίν αραχτό κάτω από ένα δέντρο, να το έχει κόψει στον ύπνο.

Του λέει «αυτά τα διαμάντια θα τα δώσω σ' όποιον μου δώσει την ευτυχία».

Ο Νασραντίν σηκώνεται, ξεσκονίζεται, αρπάζει το πουγκί και κόβει λάσπη!

Ο πλούσιος ξεσήκωσε όλο τον κόσμο για να βρει τον κλεφταρά. Τίποτα. Απογοητευμένος, επιστρέφει στο δέντρο να πάρει το άλογο να φύγει.

Εκεί, βλέπει το Νασραντίν με προσκέφαλο την ίδια πέτρα να βρίσκεται στο επόμενο ημίχρονο του μεσημεριού. Ορμάει πάνω του, αλλά αυτός βγάζει το πουγκί και του το δίνει πίσω.

«Ορίστε, η ευτυχία σου».

Θα μπορούσε να είχε συμβεί κάτι χειρότερο!

Ο Νασραντίν ερέθιζε συνεχώς τους φίλους του με την αιώνια αισιοδοξία του. Όσο άσχημη κι αν ήταν μια κατάσταση, εκείνος έλεγε πάντοτε:

«Θα μπορούσε να είχε συμβεί κάτι χειρότερο.»

Για να τον θεραπεύσουν από αυτή του την ενοχλητική συνήθεια, οι φίλοι του αποφάσισαν να του στήσουν μια κατάσταση τόσο μαύρη, τόσο ζοφερή, που να μην μπορούσε ο Νασραντίν να βρει καμία ελπίδα σ' αυτήν.

Μια μέρα, ένας απ' αυτούς τον πλησίασε στο μπαρ και του είπε:

«Νασραντίν, άκουσες τι συνέβη στο Γιώργο; Χθες βράδυ, πήγε στο σπίτι του, βρήκε τη γυναίκα του στο κρεβάτι με έναν άλλο άντρα, τους σκότωσε και τους δύο κι ύστερα αυτοκτόνησε.»

«Τρομερό,» είπε ο Νασραντίν, «θα μπορούσε όμως να είχε συμβεί κάτι χειρότερο.»

«Τι στα κομμάτια θα μπορούσε να είχε συμβεί, που να ήταν χειρότερο απ' αυτό;»

«Αν είχε συμβεί προχθές, τώρα θα μπορούσα να είμαι εγώ ο σκοτωμένος.»

Η αλήθεια!

Μια μέρα, ο βασιλιάς αποφάσισε όλοι οι υπήκοοί του να λένε την αλήθεια. Στήθηκε μια κρεμάλα έξω από τις πύλες τις πόλεις και ανακοινώθηκε ότι όποιος μπαίνει στην πόλη οφείλει να απαντήσει ειλικρινά σε μια ερώτηση που θα του γίνει.

Ο Νασραντίν ήταν πρώτος. Ο λοχαγός της φρουράς τον ρώτησε

- Που πας; Πες την αλήθεια αλλιώς θα εκτελεστείς.
- Πάω, είπε ο Νασραντίν, να πεθάνω στην κρεμάλα.
- Δεν σε πιστεύω.
- Πολύ καλά, αν σου είπα ψέματα να με κρεμάσεις!
- Ναι, αλλά τότε θα είχες πει την αλήθεια!
- Ακριβώς, είπε ο Νασραντίν, την δική σου αλήθεια.

Δώ σε μας το χέρι σου!

Ο χότζας αποφάσισε ένα ηλιόλουστο πρωινό να κάνει έναν όμορφο περίπατο κατά την θάλασσα. Καθώς πλησίαζε στη προκυμαία άκουσε φωνές και είδε πολύ κόσμο συγκεντρωμένο να χειρονομεί και να τρέχει πάνω κάτω. Πλησίασε πιο κοντά και είδε έναν άνθρωπο που είχε πέσει κατά λάθος στο νερό. Όπως δεν ήξερε κολύμπι, κτυπούσε πανικόβλητος χέρια και πόδια, χανόταν μέσα στο κύματα και όποτε κατόρθωνε να βγάλει λίγο το κεφάλι του καλούσε μισοπνιγμένος σε βοήθεια.

Οι άνθρωποι έσκυβαν όσο μπορούσαν πάνω από το νερό και του φώναζαν: δώσε μας το χέρι σου. Δώσε μας το χέρι σου! Τίποτα αυτός! Σα να ήταν κουφός συνέχιζε να κτυπιέται. Οι άνθρωποι όλο και πλήθαιναν γύρω του και του φώναζαν όλο και πιο δυνατά: βρε άνθρωπε, δεν ακούς; Δώσε μας το χέρι σου! Θα πνιγείς. Τίποτα αυτός!

Κάποια στιγμή, μέσα στο πανικό και την αγωνία που επικρατούσε επειδή κανείς δεν ήθελε

να πνιγεί ο άνθρωπος αυτός αλλά και κανείς δε μπορούσε να κάνει τίποτα περισσότερο, κάποιος πήρε είδηση το χότζα που παρακολουθούσε ατάραχος τη σκηνή. Να ο χότζας, αναφώνησε. Κάντε χώρο να κάνει κάτι. Σίγουρα θα ξέρει αυτός τι να κάνει, σα άνθρωπος του θεού που είναι. Αμέσως τότε όλοι έκαναν χώρο και ο χότζας έσκυψε στο νερό και κάτι είπε σιγανά στον μισοπνιγμένο. Αμέσως τότε εκείνος έδωσε το χέρι του και ο χότζας το έπιασε και τον έσυρε έξω.

Οι άνθρωποι έμειναν τότε με ανοιχτό το στόμα. Βρε, είπαν! Βρε χότζα μας, καλέ μας χότζα τι του είπες του ανθρώπου και σου έδωσε το χέρι σου. Εδώ τόση ώρα εμείς του φωνάζουμε να μας δώσει το χέρι του και δε το έκανε. Τώρα γιατί άκουσε εσένα και όχι εμάς;

Εγώ δε του είπα να μου δώσει το χέρι του, απάντησε ήρεμα ο χότζας.
Τι του είπες λοιπόν, ρώτησαν οι άνθρωποι περίεργοι.
Εγώ του είπα πάρε το χέρι μου, είπε ο χότζας.

Καταλαβαίνετε αυτά που θα σας πω;

Μια φορά ο Νασραντίν Χότζας ανέβηκε στον άμβωνα να διδάξει «Ω πιστοί! Καταλαβαίνετε αυτά που θα σας πω». «Όχι!» αποκρίθηκε ο κόσμος. «Επειδή δεν ξέρετε, τότε τι να σας πω και εγώ», απάντησε ο Χότζας.

Άλλη μία φορά ανέβηκε στον άμβωνα: «Ω πιστοί», λέγει «Ω πιστοί! Καταλαβαίνετε αυτά που θα σας πω;» «Ναι» απάντησαν αυτοί. Ο δε Χότζας: «Αφού το καταλαβαίνετε, είναι περιττό να σας το διδάξω» είπε κατεβαίνοντας απ' τον άμβωνα. Απόρησε τότε ο κόσμος και αποφασίζει όταν πάλι ανέβει ο Χότζας στον άμβωνα και ρωτήσει, άλλοι θα απαντήσουν ότι το γνωρίζουν και άλλοι ότι δεν το γνώριζαν. Ο Χότζας κάποια άλλη μέρα ανεβαίνει και πάλι στον άμβωνα «Ω αδελφοί! Καταλαβαίνετε αυτά που θα σας πω». Οι ακροατές απάντησαν άλλοι ότι γνώριζαν και άλλοι ότι δεν γνώριζαν, ο Χότζας τότε λέει: «Αυτοί που το κατάλαβαν ας διδάξουν εκείνους που το αγνοούν»

Ο Νασραντίν Χότζας είχε χάσει το κλειδί του . . .

Ο Νασραντίν Χότζας είχε χάσει το κλειδί του σπιτιού του. Πήγε κάτω από μια κολώνα που έφεγγε ένας γλόμπος κι έψαχνε μέσα στη νύχτα, κάνοντας μεγάλη φασαρία. Μαζεύτηκε κόσμος κι όλοι ήθελαν να τον βοηθήσουν. Αρχισαν να ψάχνουν κι αυτοί μαζί του. «Πες μου Χότζα», τον ρώτησε στο τέλος κάποιος, «είσαι σίγουρος πως έχασες το κλειδί εδώ, σ' αυτό το μέρος;» «Όχι», απάντησε ο Χότζας. «Αλλά μόνο εδώ έχει φως. Εγώ θέλω πάντα να βλέπω τι κάνω».

Με τον τρόπο που μοιράζει τα πράγματα ο Θεός . . .

Μια μέρα μερικοί πιτσιρικάδες προσπαθούσαν να μοιράσουν καρύδια, που είχαν σε ένα σακί. Αλλά δεν συμφωνούσαν και ξέσπασε ανάμεσά τους μεγάλος καυγάς. Στο τέλος αποφάσισαν να πάνε στον Νασαντίν Χότζα που είχε φήμη ανθρώπου δίκαιου, να κάνει αυτός τη μοιρασιά.

«Θέλετε να σας τα μοιράσω με τον τρόπο που μοιράζει τα πράγματα ο Θεός ή με τον τρόπο που τα μοιράζουν οι άνθρωποι;» «Με τον τρόπο που μοιράζει ο Θεός, ο Θεός!», φώναξαν οι πιτσιρικάδες.

Ο Χότζας πήρε το μισό σακί, πάνω από διακόσια καρύδια, και τα έδωσε στον πρώτο. Στο δεύτερο έδωσε μόνο δύο καρύδια. Στον τρίτο έδωσε είκοσι.

Οι πιτσιρικάδες άρχισαν να φωνάζουν. «Τι κάνεις εκεί πέρα; Εμείς θέλουμε να πάρει καθένας τα ίδια». Αλλά ο Νασαντίν δεν καταλάβαινε τίποτα. «Μόνο οι αφελείς πιστεύουν σε τέτοιες ανοησίες. Ο Θεός μοιράζει τα πράγματα όπως εγώ σας μοιράζω τώρα τα καρύδια».

Από εμπρός δαγκώ νει από πίσω κλωτσάει!

Ο Χότζας έφερε στην αγορά τον γαϊδαρό του και τον παρέδωσε στον κήρυκα. Ήρθε ένας αγοραστής και παρατηρεί τα δόντια του να καταλάβει την ηλικία του, αλλά ο γαϊδαρος τον δάγκωσε. Ήρθε άλλος αγοραστής και σήκωσε την ουρά του. Αλλά και τούτον κλώτσησε. Τότε ο κήρυκας είπε στον Χότζα ? «Τούτος ο γαϊδαρος κανείς δεν τον αγοράζει, διότι και εκείνον που περνά από εμπρός του τον δαγκώνει, και εκείνος που πηγαίνει από πίσω του τον κλωτσά». «Και καλά έκανε διότι εγώ δεν τον έφερα να τον πουλήσω», είπε ο Χότζας, «αλλά να μάθει ο κόσμος τι έχω τραβήξει απ' αυτόν έως τώρα».

Εννιά γρόσια!

Μια νύχτα ο Χότζας είδε στον ύπνο του ότι του χάρισαν Εννιά γρόσια. Ενώ στον ύπνο του φιλονικεί και απαιτεί να συμπληρωθούν και γίνουν 10, ξύπνησε και βλέπει ότι δεν είχε τίποτα στα χέρια του. Αμέσως κλείνει τα μάτια του και απλώνει τα χέρια του λέγοντας «Δώσε μου και ας είναι εννέα γρόσια»..

Δίκιο έχεις!

Κάποτε ο Χότζας διορίστηκε Πρόεδρος Δικαστηρίου. Στη πρώτη του δίκη, ακούγοντας τον κατηγορο να αγορεύει πολύ πειστικά, μόλις τέλειωσε η αγόρευση του είπε: «Πιστεύω ότι έχεις δίκιο». Ο Εισαγγελέας του Δικαστηρίου, παρακάλεσε τον Χότζα να συγκρατηθεί γιατί ακόμα δεν είχε ακουστεί η υπεράσπιση.

Λίγο αργότερα, ο Χότζας παρασυρμένος από την ευφράδεια της υπεράσπισης με το που ολοκλήρωσε ο δικηγόρος το λόγο του, δεν κρατήθηκε και φώναξε: «Πιστεύω ότι έχεις

δίκιο».

Ο Εισαγγελέας δεν μπορούσε να το επιτρέψει αυτό και είπε στον Χότζα: «Εξοχότατε, δεν είναι δυνατόν και οι δύο να έχουν δίκιο»!

Κι ο Χότζας του απάντησε: «Πιστεύω ότι έχεις δίκιο».

Πόσο πολύ μπορεί να κοροϊδεύει κανείς τον εαυτό του;

Μια μέρα, περνώντας ο Χότζας από μία λίμνη είδε κάτι πάπιες να παίζουν μέσα στη λίμνη και σκέφτηκε ότι θα ήταν νοστιμότερες αν τις έκανε σούπα. Μπήκε, λοιπόν, μέσα στη μικρή λίμνη και προσπάθησε να πιάσει κάποια απ' αυτές, αλλά εκείνες πέταξαν μακριά. Τότε ο Χότζας, έκατσε στην άκρη της λίμνης, έβγαλε ένα καρβέλι ψωμί από το δισάκι του, το έκοψε σε μπουκιές και τις έριξε στο νερό. Μόλις μούσκεψαν άρχισε να τις τρώει.

Κάποιος περαστικός που τον πρόσεξε τον ρώτησε τι είναι αυτό που κάνει, κι ο Χότζας του απάντησε: «Τρώω σούπα από πάπια».

Ο Νασραντίν και ο λόγιος!

-Δεν υπάρχει κάτι που να μην μπορώ να το απαντήσω με την επιστήμη μου, είπε ένας λόγιος στον Νασραντίν.

-Κι όμως, πριν μια εβδομάδα ένας χωρικός μου έκανε μια ερώτηση που δεν κατόρθωσα να απαντήσω", είπε ο Νασραντίν.

-Αν ήμουν εκεί θα του είχα απαντήσει, είπε ο λόγιος.

-Πολύ καλά λοιπόν. Με ρώτησε, "Τι γυρεύεις στο σπίτι μου, τρεις η ώρα το πρωί".

Στο χαμάμ!

Ο Νασρεντίν Χότζας βρέθηκε κάποτε σε μια γειτονική πόλη στην οποία κανείς δεν τον γνώριζε.

Αφού τέλειωσε τις δουλειές του, πριν πάρει τη στράτα του γυρισμού σκέφτηκε να πάει να κάνει ένα μπανάκι στο χαμάμ της πόλης το οποίο ήταν ονομαστό.

Καθ' ό,τι φτωχικά ντυμένος, οι υπάλληλοι δεν τον περιποιήθηκαν. Δεν τον βοήθησαν να γδυθεί και να ντυθεί, του έδωσαν μια άπλυτη πετσέτα και ένα απλό σαπουνάκι και κανείς δε φρόντισε να τον τρίψει.

Όταν ο Χότζας τελείωσε έδωσε στους υπαλλήλους από ένα χρυσό νόμισμα.

Οι υπάλληλοι τα 'χασαν και μετάνιωσαν για την επιπολαιότητά τους να παρασυρθούν από την εξωτερική εμφάνιση και να μην περιποιηθούν τον πελάτη τους όπως του έπρεπε.

Μετά από μια εβδομάδα ο Χότζας ξαναβρέθηκε στην ίδια πόλη και αφού ξεμπέρδεψε τις δουλειές του ξαναπήγε στο χαμάμ, πάντα το ίδιο φτωχικά ντυμένος.

Οι υπάλληλοι τον περιποιήθηκαν αρχοντικά. Τον βοήθησαν να γδυθεί και να ντυθεί, του έδωσαν μια πεντακάθαρη μεταξωτή πετσέτα, του πήγαν χίλιων λογίων αρωματισμένα σαπούνια, τον άλειψαν με χίλια μυρωδικά και τον έτριψαν καλά. Και όταν ο Χότζας ήταν έτοιμος να φύγει έτειναν χαμογελαστοί τις παλάμες τους λαχταρώντας ένα ακόμη χρυσό νόμισμα.

Ο Χότζας όμως τους έδωσε από ένα χάλκινο πιάστρο.

Βλέποντας την έκπληξη ζωγραφισμένη στα μάτια τους ο Χότζας τους απάντησε "για τη

σημερινή περιποίηση σας πλήρωσα την προηγούμενη εβδομάδα. Τώρα σας πληρώνω για την προηγούμενη περιποίηση".

Το χρέος!

Λοιπόν, ο Χότζας ένα βράδυ βηματίζε νευρικά πάνω - κάτω, πάνω - κάτω στην κρεβατοκάμαρα και είχε σπάσει να νεύρα της γυναίκας του.

- Τι έχει βρε άνθρωπέ μου και δεν κοιμάσαι;
- Να χρωστάω στον Εβραίο απέναντι 1000 χρυσά γρόσια και δεν έχω αύριο να του τα δώσω.
- Ε και γι αυτό σκας; Κάτσε να δεις. Πάει η γυναίκα του στο παράθυρο και φωνάζει του Εβραίου:
- Ε, γείτονα, τα 1000 χρυσά που σου χρωστάμε δεν τα έχουμε! Ύστερα λέει στον άντρα της. Τώρα ησύχασες; Σβήσε το φως και κοιμήσου. Τώρα ο Εβραίος θα μείνει ξάγρυπνος!

Το μικρό σπίτι!

Ένας φτωχός οικογενειάρχης, που ζούσε σε ένα δωμάτιο με την πολυμελή οικογένειά του, πήγε στον Χότζα και του ζήτησε ένα πιο μεγάλο σπίτι για να ανασάνει λίγο η ταλαιπωρημένη οικογένειά του.

«Αγαπητέ μου Χότζα, θέλουμε ένα πιο μεγάλο σπίτι, δεν μπορούμε να ζούμε η γυναίκα μου και εγώ, τα τόσα μας παιδιά και συγγενείς όλοι μαζί σ' ένα δωμάτιο», έκλαψε ο δύσμοιρος άνθρωπος.

Ο Χότζας τον ρώτησε αν έχει ζώα στην αυλή του. «Έχω», του απάντησε. «Τότε απόψε βάλε και τις όρνιθες μαζί σας», τον συμβούλεψε ο Χότζας.

Τις βάζει ο άνθρωπος και πάει το επόμενο πρωί στον Χότζα. «Αγαπητέ μου Χότζα, είμαστε χειρότερα σκάσαμε όλοι μαζί και με τα ζώα».

«Έχεις και άλλα ζώα;», τον ρώτησε ο Χότζας. «Έχω», είπε ο άνθρωπος, «σκύλο και γάτο». «Απόψε βάλε και αυτά μαζί». Τα βάζει ο καημένος και πάει ξανά το επόμενο πρωί για να κλάψει απαρηγόρητος.

Ο Χότζας τον ρωτάει και πάλι, μήπως «έχεις και κανένα γάιδαρο στην αυλή»; «Ναι», του απαντά ο άνθρωπος. «Απόψε βάλε και αυτόν και έλα αύριο».

Την επομένη πάει απαρηγόρητος. Τότε ο Χότζας του λέει: «Απόψε βγάλε το γάιδαρο έξω και έλα αύριο».

Την επομένη ο άνθρωπος πάει χαρούμενος και του λέει: «Ευχαριστούμε Χότζα μου, είμαστε λίγο καλύτερα». «Απόψε βγάλε λοιπόν, και τις όρνιθες, αύριο το σκύλο και μεθαύριο τη γάτα».

Έτσι κάνει ο άνθρωπος και πάει χαζοχαρούμενος στον Χότζα και τον ευχαριστεί θερμά για τη βοήθειά του και του λέει: «Να 'σαι καλά Χότζα μου, τώρα ανασάναμε, σε ευχαριστούμε πολύ, πολύχρονος να 'σαι»!

Δεν πιάστηκε κότσοις!

Ο Χότζας ό,τι τον ρωτούσαν τα ήξερε όλα. Για όλα τα πράγματα είχε μια άποψη, μια θέση.

Λένε κάποιοι που τον ζήλευαν δεν γίνεται αυτό το πράγμα, πρέπει να τον πιάσουμε κότσο.
- Βρήκα τι θα κάνουμε. Θα βάλουμε το Γιώργο να πάρει ένα σπουργίτι και να το κρατάει στο χέρι του στη πλάτη του εδώ πίσω. θα ρωτήσουμε το Χότζα που τα ξέρει όλα «Χότζα, ο Γιώργος που κρατάει ένα πουλάκι πίσω από τη πλάτη του είναι ζωντανό ή πεθαμένο;» Αν μας πει ότι είναι πεθαμένο, ο Γιώργος θα ανοίξει το χέρι του το πουλάκι θα πετάξει και θα του αποδείξουμε ότι δεν τα ξέρει όλα.
- Αν μας πει ότι είναι ζωντανό;»
- Ε τότε ο Γιώργος θα το στραγγαλίσει και θα φανεί πεθαμένο
Ενθουσιάστηκαν όλοι, κατεβαίνει ο Χότζας τον πλησιάζουν όλοι και τον ρωτάνε.
- Χότζα εσύ που τα ξέρεις όλα, ο Γιώργος έχει ένα πουλάκι στο χέρι του, πίσω στη πλάτη του. Πες μας είναι ζωντανό ή πεθαμένο;
Ο Χότζας κάθεται, χαϊδεύει λίγο τη κοιλίτσα του, χαϊδεύει το μούσι του και τους λέει: «στο χέρι σας είναι».

Τα δυο αυγά!

Μια φορά κι έναν καιρό ο Χότζας πήγε στον μπακάλη και αγόρασε δυο αυγά αλλά ξέχασε να πάρει τα χρήματα από το σπίτι και ο μπακάλης τού έδωσε τ' αυγά με την προϋπόθεση ότι θα τα πληρώσει την άλλη μέρα.

Την επόμενη μέρα ξέχασε να πάει τα χρήματα και τα πήγε μετά από 10 μέρες. Ο μπακάλης τότε του ζήτησε πολλά χρήματα. Ο Χότζας ξαφνιάστηκε και είπε :

- Για δυο αυγά να σε πληρώσω τόσα πολλά λεφτά;
 - Αν αυτά τα δυο αυγά τα κλωσούσε η κότα θα γινόντουσαν πουλιά, τα πουλιά θα γινόντουσαν κότες, οι κότες ξανά θα γεννούσαν άλλα πουλιά.....
- Θύμωσε ο Χότζας κι έφυγε. Ο μπακάλης όμως δεν τον άφησε και τον έκανε μήνυση. Όταν έφτασε η μέρα της δίκης, τον κάλεσαν να πάει στο δικαστήριο. Ο Χότζας ήταν πολύ πονηρός κι άργησε να πάει. Όταν έφτασε καθυστερημένος ο πρόεδρος τον ρώτησε :
- Γιατί άργησες βρε Χότζα;
 - Με συγχωρείς κύριε πρόεδρε για την καθυστέρηση. Έβραζα σιτάρι για το σπείρω αύριο.
 - Τι κουταμάρες μας λες βρε Χότζα; Σπέρνεται το βρασμένο σιτάρι;
 - Δε μου λες κύριε πρόεδρε, τα αυγά άμα τα βράσεις και τα φας γίνονται κότες; Γίνονται πουλιά; Γεννούνε;
- Ο πρόεδρος τον αθώωσε και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Η καλή γούνα

Μια μέρα ο Χότζας πήγε σε συμπόσιο γάμου.

Επειδή τα φορέματα του ήταν παλιά, δεν τον περιποιήθηκαν.

Ο Χότζας τότε πηγαίνοντας στο σπίτι του και φορώντας μια γούνα του, επιστρέφει.

Ο νοικοκύρης προϋπάντησε τον Χότζα με πολλές φιλοφρονήσεις και τον βάζει στην τιμητική θέση του τραπεζιού λέγοντας: «Ορίστε, ορίστε , κύριε Χότζα.» Και ο Χότζας, πιάνοντας το μανίκι της γούνας, της λέει: «Ορίστε, γούνα μου , ορίστε».

Οι παρευρισκόμενοι τότε τον ρώτησαν: «Τι κάνεις;»

Και ο Χότζας απαντά: « Αφού όλες οι φιλοφρονήσεις γίνονται για την γούνα, αυτή ας καθίσει και ας φάει».

Το μαγείρεμα του συκωτιού!

Ο Χότζας μια μέρα αγόρασε συκώτι και ενώ πήγαινε σπίτι του, τον συναντά κάποιος φίλος του και τον ρωτάν πως θα το ψήσει.

Ο Χότζας είπε ότι θα το ψήσει όπως συνήθως όλος ο κόσμος το ψήνει.

-«Α! Όχι,, του λέει φίλος του. «Υπάρχει και ένα άλλος τρόπος να το ψήσεις και τότε να δεις τι νόστιμο που θα γίνει»

Τότε ο Χότζας είπε: «Επειδή δεν μπορώ να κρατήσω στη μνήμη μου αυτό τον τρόπο, σε παρακαλώ να τον γράψεις σε ένα χαρτί, και διαβάζοντας, να το ψήσω».

Ο Χότζας με εκείνη την όρεξη, ενώ έτρεχε στο σπίτι του, ένα γεράκι αρπάζει το συκώτι από τα χέρια του και πετάει ψηλά.

Ο Χότζας, χωρίς να στενοχωρηθεί, δείχνοντας στο γεράκι την συνταγή του φίλου του είπε:

-«Αδिका κοπιάζεις, δεν θα καταλάβεις τίποτα από το φαγητό. Μου πήρες το συκώτι αλλά όχι και την συνταγή!»

Νυχτερινός καβγάς!

Μια χειμωνιάτικη νύχτα, που ο Ναστραντίν κοιμότανε στο σπίτι του με τη γυναίκα του, ακούστηκε έξω στο δρόμο ένας γέρος καβγάς.

Ο Χότζας, που είχε τη συνήθεια να χώνεται πάντα στις στις υποθέσεις των άλλων, για να βρίσκει την ευκαιρία να ξεδεύει το πνεύμα του, δεν άντεξε στον πειρασμό κι αποφάσισε να βγεί στο δρόμο και να δει τι συμβαίνει.

Στη βιασύνη του, έτσι γυμνός όπως ήταν, τυλίχτηκε με το πάπλωμα και βγήκε.

Αυτοί που είχανε στήσει τον καβγά, μόλις είδαν τον αγουροξυπνημένο Χότζα, σταμάτησαν τη συμπλοκή, ρίχτηκαν απάνω του, του άρπαξαν το πάπλωμα και εξαφανίστηκαν.

Το πάθημα του Χότζα ήταν απροσδόκητο. Ντροπιασμένος, γύρισε την κάμαρα του και μόλις πήγε να ξαναχωθεί στο κρεβάτι του, άκουσε αδυσώπητη την ερώτηση της γυναίκα του:

-«Γιατί μάλωναν, Χότζα μου;»

-«Ο καβγάς έγινε για το πάπλωμα μου!».

Ήξερε τι έκανε ο Αλάχ!

Ο Χότζας ξεκουραζόταν κάτω από μια καρυδιά.

Μπροστά του ήταν ένα μποστάνι με καρπούζια.

Κοίταζε ο Χότζας τις καρπουζιές με τα λεπτά βλαστάρια και τα πελώρια καρπούζια, κοίταζε και την καρυδιά με τον χοντρό κορμό και τα μικρά καρύδια και μονολογούσε:

Ιστορίες του Νασαντίν Χότζα

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Δευτέρα, 13 Σεπτέμβριος 2010 20:30

«Αχ, Αλλάχ, πώς τα 'φτιαξες έτσι τα πράγματα; Ανάποδα τα 'φτιαξες. Ένα τόσο δα βλασταράκι δίνει καρπό που δεν χωρά στην αγκαλιά και ένα τόσο χοντρό δέντρο φτιάχνει κάτι καρυδάκια μια σταλιά. Αν αυτό δεν είναι ανάποδο, τότε τι είναι;»

Δεν προλαβαίνει να αποσώσει την κουβέντα του και ένα καρύδι πέφτει από ψηλά στο κεφάλι του.

«Ωχ!» κάνει ο Χότζας και πετάγεται όρθιος. Τρίβει το κεφάλι του, κοιτάζει το καρύδι που είχε πέσει χάμω, κοιτάζει και τα καρπούζια λίγο παρακάτω και λέει:

«Δόξα να 'χει ο Αλλάχ! Ήξερε αυτός τι έκανε. Για φαντάσου να έσκαγε το καρπούζι στο κεφάλι μου!»

Το δισάκι

Ο Χότζας, αφού αγόρασε λαχανικά στην αγορά, τα έβαλε στο δισάκι του.

Ανεβαίνει στον γαϊδάρο του για να επιστρέψει στο σπίτι του και πέρασε το δισάκι στο λαιμό του.

Στον δρόμο τον συνάντησε κάποιος και τον ρώτησε γιατί δεν βάζει το δισάκι στο γαϊδάρο, αντί να το σηκώνει αυτός στους ώμους του

- «Για να μην κουράσω περισσότερο το δυστυχισμένο τούτο ζώο»

Το πουκάμισο!

Έδωσε κάποιος ένα πουκάμισο στο Χότζα να το πουλήσει στην αγορά.

Τούτο όμως ήταν κλεμμένο και το γνώριζε ο Χότζας.

Εκεί στην αγορά και μέσα στο πλήθος κάποιος έκλεψε το πουκάμισο από τον Χότζα.

Όταν επέστρεφε, τον ρώτησε εκείνος ο οποίος του είχε δώσει το πουκάμισο πόσο το πούλησε. Αυτός απεκκριθεί

«Μεγάλη απραξία υπάρχει σήμερα στην αγορά και γι' αυτό το πούλησα όσο ήταν η αξία του, δηλαδή όσο το αγόρασες»

Δανεικά και προθεσμία!

Ένας φίλος του Χότζα ζήτησε δανεικά μερικά χρήματα και λίγο προθεσμία.

Ο Χότζας «Χρήματα δεν μπορώ να σου δώσω, αλλά επειδή είσαι φίλος μου, προθεσμία σου δίνω όσο θέλεις».

Το φεγγάρι!

Ρώτησαν κάποτε τον Χότζα

-«όταν γίνεται νέο φεγγάρι, τι το κάνουν το παλιό;» απαντά ο Χότζας

-«το σπάζουν σε μικρά τεμάχια, και το κάνουν άστρα».

Η κλοπή του γαϊδάρου!

Μία μέρα, ο Νασρεδίν Χότζας κρατώντας τον γαϊδάρο του από το χαλινάρι, περπατούσε, σέρνοντας τον από πίσω.

Τον είδαν μερικά αγριόπαιδα και αποφάσισαν να τον κλέψουν χωρίς να το καταλάβει ο Χότζας.

Ένα απ' αυτά είπε στους συντρόφους του:

-«Εγώ θα τα καταφέρω αυτήν την δουλειά αλλά εσείς πρέπει, αμέσως όταν παραλάβω τον γαϊδάρο, να πάτε να τον πουλήστε στην αγορά».

Και μετά απ' αυτά προχώρησαν προς τον Χότζα.

Αφού προχώρησαν λίγο, ο ένας απ' αυτούς έβγαλε το χαλινάρι απ' το κεφάλι του γαϊδάρου και το έβαλε πάνω στο δικό του, εξακολουθώντας να περπατάει πίσω απ' τον Χότζα, με το χαλινάρι στο κεφάλι.

Οι άλλοι δύο αμέσως παρέλαβαν τον γαϊδάρο και αμέσως πήγαν στην αγορά να τον πουλήσουν.

Μετά από λίγο έτυχε να γυρίσει ο Χότζας πίσω να δει κάτι και αντί τον γαϊδάρο του, βλέπει έναν χαλιναρωμένο άνθρωπο.

-«Συ ποιος είσαι;» ρωτά ο Χότζας.

-«Εγώ είμαι ο γαϊδάρος σας», είπε το αγριόπαιδο. «Εγώ και πριν γίνω γαϊδάρος ήμουν άνθρωπος, αλλά επειδή μία μέρα δυσaréστησα τους γονείς μου, αυτοί με καταράστηκαν και έγινα γαϊδάρος. Πρώτα με πούλησαν σε ένα ψωμά, έπειτα σε κηπουρό και τελευταία με πήρατε εσείς. Προ λίγου, όπως με σέρνατε, με είδαν οι γονείς μου στον δρόμο, με λυπήθηκαν και παρακάλεσαν τον Θεό και ιδού αμέσως έγινα πάλι άνθρωπος».

Ο Χότζας, γεμάτος έκπληξη, έπιασε τα γενιά του. Και αφού σκέφθηκε λιγάκι είπε:

-«Αυτό που λες δεν είναι απίστευτο, αλλά δεν έπρεπε να συμβεί στις ημέρες μου. Πήγαινε λοιπόν παιδί μου στο καλό και άλλη φορά με δυσareστείς τους γονείς σου» και τον ελευθέρωσε.

Αλλά ο Χότζας είχε ανάγκη γαϊδάρου και πήγε στην αγορά να αγοράσει άλλον.

Εκεί βλέπει τον γαϊδάρο του να περιφέρεται για πούλημα. Τον πλησιάζει ήσυχα ήσυχα και του λέει στο αυτί του:

-«Πάλι γαϊδάρος έγινες; Πάλι δυσareστησες τους γονείς σου; Έλα λοιπόν πάλι στο αχούρι μου, διότι δεν είσαι για να γίνεις άνθρωπος» και αποδεικνύοντας ότι είναι δικός του τον παίρνει πάλι πίσω.

Κατρακύλησε το ράσο !

Μια νύχτα μάλωσε ο Χότζας με την γυναίκα του η οποία οργισμένη που ήταν, δίνει μία κλωτσιά στον Χότζα και τον κατρακύλησε κάτω από την σκάλα.

Οι γείτονες ακούγοντας τον θόρυβο αυτό, όταν ξημέρωσε, ρώτησαν τον Χότζα τι συνέβη. Αυτός απάντησε ότι μάλωσε με την γυναίκα του.

-«Πολύ καλά», είπαν αυτοί, «αλλά τόσοσ θόρυβος τι ήταν;»
-«Ενώ μαλώναμε με την γυναίκα μου,» είπε, «θύμωσε πολύ και με μια κλωτσιά κατρακύλησε το ράσο μου κάτω απ' την σκάλα».
Αλλά όταν τον παρατήρησαν ότι με το κατρακύλισμα του ράσου δεν ήταν δυνατόν να γίνει θόρυβος,
-«Ε!,» τους λέει, «τι στενοχωρήστε τόσο; Δεν καταλάβατε ότι βρέθηκα και εγώ μέσα στο ράσο;»

Μια φορά ο Χότζας

-«Ω πιστοί», λέει, «ευχαριστήσατε τον ύψιστο Θεό, διότι δεν έκαμε τις καμήλες με φτερά; Αλλιώς θα κάθονταν επάνω στα σπίτια μας και τους κήπους μας και θα γκρεμιζόντουσαν στα κεφάλια σας»

Ο Χότζας τραγουδάει!

Μία μέρα μεταβαίνοντας ο Χότζας σε λουτρό και βλέποντας ότι κανείς δεν υπήρχε, στενοχωρήθηκε και άρχισε να τραγουδά.

Η φωνή του άρεσε και λέει στον εαυτόν του

-«Λοιπόν, τέτοια ωραία φωνή έχω εγώ;» και αμέσως αφού βγήκε απ' το λουτρό ανεβαίνει κατ' ευθείαν στο μιναρέ και ενώ ήταν μεσημέρι αρχίζει να αναγγέλλει προσευχή.

Κάποιος περαστικός ακούγοντας από τον μιναρέ να προσκαλεί ο Χότζας τους πιστούς στην προσευχή, είπε

-«Ω αμαθέστατε και με τέτοια ελεεινή φωνή προσκαλείς τους πιστούς;»

Ο Χότζας αμέσως ανταποκρίνεται

-«Ω άνθρωπε», του λέει, «εάν βρισκόταν κανείς αγαθοεργός και έκτιζε και δω πάνω κανένα λουτρό, θα με απάλλασσε από αυτήν την ελεεινή φωνή!»

Μήπως αρχίσει τις μετάνοιες.

Σε κάποιο ταξίδι του ο Χότζας μπαίνει να περάσει τη νύχτα του σ? ένα
παμπάλαιο χάνι. Πέφτει για ύπνο αλλά από το φόβο και την αγωνία του δεν
μπορεί να κλείσει μάτι. Ολη νύχτα, από το ταβάνι ακούγονται θόρυβοι σαν να
τρίζουν τα δοκάρια της σκεπής.

Το πρωί, πολύ νωρίς, κι ενόσω ετοιμάζεται να εγκαταλείψει το ετοιμόρροπο
κτήριο, συναντάει στην πόρτα τον ξενοδόχο. Του λέει για τους νυχτερινούς
θορύβους και τον συμβουλεύει να πάρει κανένα μαστορα να του φτιάξει το ταβάνι.
Ο άλλος, με δουλικό χαμόγελο, πασχίζει να δικαιολογήσει την κατάσταση στον
άνθρωπο του Θεού.

«Χωρίς λόγο φοβήθηκες, Χότζα μου. Οι θόρυβοι που άκουσες ήταν οι φωνές του
κτηρίου που δοξολογούσαν το Θεό! Εσύ, άλλωστε, ξέρεις καλύτερα από τον
καθένα πως όλα τα όντα του σύμπαντος υμνούν το Θεό διαρκώς και
ακατάπαυστα!»

Κι ο Χότζας: «Μα ναι, φίλε μου, γι' αυτό το λόγο ανησύχησα κι εγώ. Είπα, μήπως μετά τους ύμνους αρχίσει και τις μετάνοιες το ευλογημένο το ερείπιο!»

Παρηγοριά

Η γυναίκα και ο γάιδαρός του ήταν οι μεγάλες αγάπες του Χότζα. Όμως, μέσα σε μια χρονιά έχασε και τους δύο.

Πρώτα πέθανε η γυναίκα του. Την πένθησε για λίγο και, πάνω που η ζωή του άρχισε να κυλάει κανονικά, χάνει και το αγαπημένο του ζωντανό.

Μετά το δεύτερο χαμό πια, ήταν απαρηγόρητος. Δεν έτρωγε, δε γελούσε, δε μιλάγε σε κανένα. Έμενε διαρκώς κλεισμένος στο σπίτι και πενθούσε.

Βλέποντάς τον οι συγχωριανοί του σ' αυτή την κατάσταση είπαν, πως αν πάει έτσι το πράγμα, θα τον χάσουν. Ετοιμάζουν λοιπόν ο καθένας κι από ένα δωράκι:

οι φημισμένες μαγεύρισσες του χωριού φτιάχνουν μεζέδες και νόστιμα καλούδια, τα παιδιά μαζεύουν λουλούδια και μανιτάρια απ' το δάσος κι όλοι μαζί έρχονται

στο Χότζα να τον παρηγορήσουν και να τον παρακαλέσουν να σταματήσει πια αυτό το βαρύ πένθος και να βγει επιτέλους στον κόσμο. Στις μαύρες του ο Χότζας ανοίγει την πόρτα, τους καλωσορίζει κι ο καθένας του προσφέρει ό,τι έχει φέρει.

Σε μια στιγμή κάποιος τον ρωτάει «Χότζα μου, γιατί τόσο μεγάλη στενοχώρια για το γάιδαρό σου; Έτσι δεν πένθησες ούτε τη γυναίκα σου!»

«Πώς να μην πενθώ;» λέει με παράπονο. «Όταν πέθανε η γυναίκα μου, τρέξατε αμέσως όλοι, με παρηγορήσατε, μου είπατε πως ήταν θέλημα Θεού και να μη στενοχωριέμαι, μου υποσχεθήκατε πως θα μου βρείτε άλλη γυναίκα, και ξεκινήσατε να μου κάνετε προξενιά για να ξαναπαντρευτώ. Έτσι κι εγώ ξέχασα τον πόνο μου. Όταν όμως έχασα τον γάιδαρό μου, κανένας δεν ασχολήθηκε μαζί μου. Ούτε με παρηγορήσατε, ούτε καινούργιο γάιδαρο μου τάξατε!»

Το μαγικό σπαθί

Χάζευε μια μέρα ο Χότζας στο παζάρι του χωριού και βλέπει κόσμο μαζεμένο γύρω από έναν τσαρλατάνο που προσπαθούσε να πουλήσει ένα σπαθί ισχυριζόμενος πως είναι μαγικό γιατί κάποτε ανήκε σε κάποιον άγιο.

«Όταν το κρατάς στο χέρι και πολεμάς τους απίστους, το μήκος του τριπλασιάζεται» φώναζε.

Ο κόσμος άκουγε με προσοχή, μερικοί έπαιρναν στα χέρια το σπαθί και το περιεργάζονταν, ενώ κάποιοι έδειχναν έτοιμοι ακόμα και να πληρώσουν αδρά για να το αποκτήσουν

Τι να κάνει ο Χότζας για να τους ξυπνήσει; Τρέχει σπίτι του, αρπάζει τη μασιά από το τζάκι κι επιστρέφει στο παζάρι. Στέκεται απέναντι από το σημείο όπου τσακώνονταν για το ποιος θα χρυσοπληρώσει πρώτος το μαγικό όπλο του αγίου κι αρχίζει να φωνάζει. "Μαγική μασιά, μαγική μασιά! Ανήκει στην αγία γυναίκα μου. Όταν μου την πετάει μέσα τον καβγά το μήκος της τετραπλασιάζεται. Πάντα με πετυχαίνει, πότε στην πλάτη, πότε στο κεφάλι, δε λαθεύει ποτέ. Εδώ η μαγική μασιά!»

Μαγιά στη λίμνη

Μια μέρα ο Χότζας παίρνει λίγη μαγιά γιαουρτιού και πηγαίνει στη μεγάλη λίμνη του Ακσεχίρ, της πόλης που ζει. Προσθέτει λίγο νερό από τη λίμνη στη μαγιά και, σιγά σιγά με το κουτάλι, αρχίζει να ρίχνει τη μαγιά στη λίμνη ανακατεύοντάς την με τα νερά όπως ακριβώς κάνουν οι γιαουρτάδες με το χλιαρό γάλα. Περνάει κάποιος από κει, τον βλέπει και ρωτάει τι κάνει στα νερά της λίμνης με το κουτάλι στο χέρι.

«Ρίχνω μαγιά στη λίμνη να την κάνω γιαούρτι» του απαντάει Έκπληκτος ο άλλος, «μα Χότζα μου, τη μαγιά τη βάζουμε στο γάλα, όχι στο νερό. Είναι δυνατόν να γίνει γιαούρτι όλη η λίμνη;» του λέει, αγνοώντας το επαναστατικό πνεύμα του Χότζα.
«Μωρέ, αυτά που ξέρεις εσύ, τα ξέρω κι εγώ. Σκέψου όμως να πιάσει η μαγιά!»

Για να κοιμηθεί

Ερχεται μια μέρα μια κυρία και του ζητάει να της προτείνει κάτι για το παιδάκι της που δεν κοιμάται τα βράδια. Ο Χότζας πηγαίνει στο σεντούκι όπου φυλάει τα βιβλία και βγάζει από μέσα έναν ογκώδη τόμο φιλοσοφικού περιεχομένου.
«Δώσε του αυτό το βιβλίο και σίγουρα θα κοιμηθεί. Όποτε το διαβάζουν οι μαθητές μου, τους παίρνει αμέσως ο ύπνος».

Τι τρώει;

Την εποχή του Χότζα οι ιερείς δεν ήταν υπάλληλοι και δεν πληρώνονταν από το κράτος ζούσαν με τις ελεημοσύνες των πιστών της ενορίας, μ? αυτά που λέμε «τυχερά».

Κάποτε ο Χότζας υπηρετούσε σε μια ενορία με πολύ τσιγκούνηδες ανθρώπους που "δεν έδιναν τ? αγγέλου τους νερό", πόσο μάλλον μπαξίσι στον ιερέα. Υπέφερε ο καημένος αλλά, παρόλα αυτά, συνέχιζε με συνέπεια το πνευματικό του έργο.

Μια μέρα στο κήρυγμα του, ανέφερε στους πιστούς πώς, σύμφωνα με την ισλαμική θρησκεία, ο Ιησούς είναι ένας από τους προφήτες του Αλλάχ. Μετά το τέλος του κηρύγματος έρχεται μια κυρία και τον ρωτάει: «Χότζα μου, είπες πως ο προφήτης Ιησούς ζει στο τέταρτο επίπεδο του ουρανού. Απορώ τί βρίσκει να φάει και να πιει εκεί πάνω, που δεν υπάρχει τίποτα εκτός από αέρα;»

Ο Χότζας, ξέροντας πως η κυρία είναι η καλύτερη μαγείρισσα της ενορίας αλλά αυτός ούτε ένα ντολμαδάκι από τα χέρια της δεν έχει δοκιμάσει, «κυρά μου, εδώ δε σκέφτεσαι τί τρώει και τί πίνει ο Χότζας που ζει δίπλα σου και σκέφτεσαι τον Προφήτη που ζει στον τέταρτο ουρανό;» απαντάει με πικρία.

Αφού δεν πάει το βουνό στο Μωάμεθ ?

Πολλές φορές η υπερβολή είναι κομμάτι της καθημερινότητας. Στην παρέα, όταν μάλιστα γίνεται χρήση ποτού και ναργιλέ, συχνά λέγονται τα πιο απίστευτα πράγματα.

Ο Χότζας κάθεται ένα μεσημέρι με την παρέα του κι έτσι που τρώνε, πίνουν και καπνίζουν, λέγοντας ο καθένας ό,τι του κατέβει, παίρνει φόρα και ισχυρίζεται πολύ σοβαρά πως είναι άγιος.

«Αν είσαι άγιος, κάνε ένα θαύμα» του φωνάζει κάποιος.

«Πείτε τι θέλετε κι εγώ θα το κάνω» απαντάει αυτός.

«Να διατάξεις το βουνό να έρθει εδώ μπροστά μας!»

Ο Χότζας, με ύφος Μωυσή, σηκώνεται από τη θέση του, πηγαίνει στο παράθυρο και καλεί το βουνό να σηκωθεί και να έρθει αμέσως κοντά του. Το βουνό όμως δε συνεργάζεται και, πριν αρχίσουν οι υπόλοιποι να αμφισβητούν την αγιοσύνη του, ο Χότζας πηδάει από το παράθυρο και παίρνει το δρόμο κατά ?κει.

«Που πας, Χότζα μου;» του φωνάζουν οι φίλοι του.

«Αφού δεν πάει το βουνό στο Μωάμεθ, πάει ο Μωάμεθ στο βουνό!» απαντάει εκείνος.

Τόσα χρόνια Θεός ?

Ένας μικρός στάβλος κι ο αγαπημένος του γάιδαρος ήταν η μόνη περιουσία του Χότζα. Η γυναίκα του όμως τον έτρωγε να πάρουν μια αγελάδα.

«Ν? αγοράσουμε, Χότζα μου μια αγελάδα! Και το φρέσκο γάλα μας θα έχουμε κάθε μέρα, και θα φτιάχνουμε τα δικά μας τυριά.»

«Δε χωράει ο στάβλος δύο ζώα, μωρέ γυναίκα, είναι μικρός» της έλεγε εκείνος. Πες πες αυτή όμως τον έπεισε. Πάει ο Χότζας στο παζάρι, αγοράζει μια αγελάδα και τη βάζει στο στάβλο μαζί με το γάιδαρο.

Ο καιρός περνάει κι ο Χότζας παρατηρεί με λύπη πως ο γάιδαρος, στριμωγμένος στη γωνιά του, υποφέρει από την τεράστια αγελάδα .

«Θεούλη μου, δεν μπορείς να πάρεις την ψυχή αυτής της αγελάδας να ηρεμήσει πια ο γαϊδαράκος μου;» παρακαλεί το Θεό καθημερινά.

Όσπου μια μέρα ανοίγει την πόρτα του στάβλου και τί να δει! Το γάιδαρο ψόφιο στο πάτωμα και την αγελάδα δίπλα του να μασουλάει ανέκφραστη τα άχυρά της. Πολύ στενοχωρημένος, πιάνει το ψόφιο ζώο από την ουρά, το σέρνει έξω και πηγαίνοντάς το να το θάψει κοιτάζει προς τον ουρανό κουνώντας το κεφάλι του.

«Τί να σου πω; Τόσα χρόνια Θεός και δεν έχεις μάθει να ξεχωρίζεις το γάιδαρο από την αγελάδα!» λέει στον παντοδύναμο.

Όποτε συναντηθούν

Του λένε μια μέρα πως η γυναίκα του τριγυρνάει διαρκώς κι όλο επισκέψεις κάνει. «Μπά, δεν το πιστεύω. Αν πράγματι ήταν έτσι, θα πέρναγε κι από το σπίτι καμιά

φορά» απαντάει ο Χότζας, αλλά οι φίλοι του επιμένουν.
«Κοίτα, καημένε, να της πεις να κάθεται στο σπίτι της» του λένε.
«Εντάξει! Αν τύχει και τη συναντήσω, θα της το πω».

Κουβέντα να γίνεται

Ένα βράδυ που είχε τρυφερές διαθέσεις ο Χότζας, για ν? ανοίξει κουβέντα ρωτάει τη γυναίκα του:
«Χανουμάκι μου γλυκό, το γείτονα μας τον Μεμέτ, τον παπουτσή, πώς τον λένε;»
Φαίνεται πως η χανούμισσα δεν είχε και πολύ διάθεση κι απάντησε κοφτά:
«Μόνος σου το είπες, Μεμέτ τον λένε.»
«Συγγνώμη, γλυκιά μου, τι δουλειά κάνει, ήθελα να πω.»
«Παπουτσή! Αφού εσύ το είπες, τί με ρωτάς;»
«Αχ, πάλι λάθος έκανα! Ήθελα να ρωτήσω πού μένει, ψυχή μου!»
«Θα μας τρελάνεις, αφέντη! Γείτονάς μας δεν είπες πως είναι;»
Μετά τη χαριστική βολή ο Χότζας παραδίνει τα όπλα και, γυρίζοντας από την άλλη πλευρά του κρεβατιού, μουρμουρίζει χολωμένος:
«Αμάν ρε γυναίκα, ώρες ώρες δε μιλιέσαι!»

Βιρτουόζος!

Είναι με την παρέα του ο Χότζας κι αρχίζουν να τρώνε και να πίνουν. Δεν έχουν όμως μουσικούς και, ανατολίτικο φαγοπότι χωρίς μουσική δε γίνεται. Σκέφτονται τι μπορούν να κάνουν και σε μια στιγμή ρωτούν το Χότζα αν ξέρει να παίζει μπαγλαμά.
«Φυσικά και ξέρω!» απαντάει.
Του δίνουν έναν μπαγλαμά και περιμένουν να παίξει για να συνοδέψουν το σκοπό με τραγούδι. Πιάνει αυτός την πένα κι αρχίζει να βαράει τις χορδές.
«Τι κάνεις, Χότζα μου, δεν παίζουν έτσι μπαγλαμά!» του φωνάζει κάποιος. «Με το δεξί χτυπάς τις χορδές και με το αριστερό ψάχνεις πάνω κάτω τις νότες!»
«Αυτοί που ψάχνουν πάνω κάτω τις νότες είναι αρχάριοι? δεν τις έχουν μάθει ακόμα. Εγώ τις νότες τις έχω βρει, δεν χάνω χρόνο στο ψάξιμο!»

Πόσα πόδια έχει η χήνα;

Έσφαξε μια χήνα ο Χότζας, την έψησε στο φούρνο, φορτώθηκε το ταψί και ξεκίνησε να την πάει ρεγάλο στο σουλτάνο. Στο δρόμο όμως, έτσι όπως μοσχοβολούσε το κρέας, πολύ το ορέχτηκε. Διακριτικότατα τσιμπάει ένα κομματάκι από το μπούτι, το τρώει και τρελαίνεται από τη νοστιμιά.
«Μωρέ τι ωραία που την έψησα!» μονολογεί και, πολύ επιδέξια κόβει όλο το μπούτι και το καταβροχθίζει.
Μόλις όμως συνειδητοποιεί τι έκανε, πιάνει το ψητό, το αναποδογυρίζει και βάζει την πειραγμένη μεριά από κάτω, ελπίζοντας ότι ο σουλτάνος θα φάει το μπούτι

Ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Δευτέρα, 13 Σεπτέμβριος 2010 20:30

που φαίνεται, θα χορτάσει, και δεν θα αναζητήσει το δεύτερο.
Για κακή του τύχη όμως ο αγαπημένος μεζές του Ταμερλάνου είναι τα μπούτια
και, μόλις τρώει το ένα, αναποδογυρίζει το ψητό αναζητώντας και το δεύτερο.
Φυσικά δεν το βρίσκει και βγαίνει από τα ρούχα του.
«Χότζα, το δεύτερο μπούτι τί τό ?κανες;»
Ο φουκαράς ξεφούρνισε ό,τι του κατέβηκε εκείνη τη στιγμή.
«Ξέρεις, πολυχρονεμένε μου σουλτάνε, εδώ στα μέρη μας οι χήνες έχουν μόνο
ένα πόδι!»
Ο Μογγόλος σηκώνεται από το θρόνο του, παίρνει το Χότζα από το χέρι και τον
πάει στη βρύση του χωριού, όπου μαζεύονταν οι χήνες. Ήταν μια παγωμένη
χειμωνιάτικη μέρα και τα πουλιά είχαν χάσει το ένα τους πόδι μέσα στο φτέρωμά
τους για να το ζεστάνουν όπως κάνουν όλα τα νηκτικά πτηνά. Όλες λοιπόν οι
χήνες στέκονταν στο ένα τους ποδάρι.
Βλέποντάς τις ο Χότζας παίρνει θάρρος και λέει στο σουλτάνο: «Βλέπεις και
μόνος σου, άρχοντά μου! Οι χήνες έχουν μόνο ένα πόδι!»
Ο Ταμερλάνος διατάζει έναν απ' τους παρευρισκόμενους να πετάξει τη μαγκούρα
του στις χήνες. Τα πουλιά τρομοκρατημένα τρέχουν ξεφωνίζοντας δεξιά κι
αριστερά με τα δυο τους πόδια φυσικά.
«Τί έχεις να πεις τώρα, Χότζα; Οι χήνες έχουν ένα πόδι;» τον ρωτάει σαρκαστικά
ο σουλτάνος.
«Πολυχρονεμένε μου, αν αυτή η μαγκούρα έπεφτε πάνω στο δικό σου το κεφάλι,
τώρα θα έφευγες με τα τέσσερα. Αυτό όμως δε σημαίνει πως είσαι και
τετράποδο!»

*Αποσπάσματα από το βιβλίο Νασρεντίν Χότζας. Ιστορίες και χωρατά από τη
Μικρά Ασία και τον Ελλαδικό χώρο (Εκδόσεις Κέντρο Ανατολικών Γλωσσών
και Πολιτισμού) . Το βιβλίο κυκλοφορεί σε όλα τα βιβλιοπωλεία*

Οι ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα είναι δημοφιλείς σε όλο τον κόσμο και η [UNESCO](#) είχε
θεσπίσει το 1996-1997 Διεθνές Έτος Νασρεντίν Χότζα.